

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2018
III. negyedév

— III. negyedév —

A fejlődése során az egyház felismerte annak szükségességét, hogy megfogalmazza álláspontját és nyilatkozzon különböző témákról, amelyek az egyházat és a hívőket foglalkoztatják.

Ebben és a következő negyedévben lehetőséget kapunk arra, hogy többet megtudhassunk az Egyház által adott nyilatkozatokról és irányelvekről.

1. HOGYAN TANULMÁNYOZZUK A BIBLIÁT?

1. Az igemagyarázás alapelvei

Ha a hívő isteni erő támogatását kéri, hogy megfelelhessen minden bibliai követelménynek, és arra törekszik, hogy személyesen megragadja az összes bibliai ígéretet, akkor a Szentlélek lehetővé teszi a hívő számára, hogy elfogadja, megértse és alkalmazza a Bibliát a saját életére. Csakis azok, akik már elfogadták a kinyilatkoztatott igazságot, remélhetik a Lélek újabb felvilágosítását (Ján 16,13-14; 1Kor 2,10-14).

A Szentírást nem tolmácsolhatjuk helyesen a Szentlélek támogatása nélkül, mert a Lélek teszi képessé a hívőt a Szentírás megértésére és alkalmazására. Ezért minden igetanulmányozás kezdetén imában kérnünk kell a Lélek vezetését és megvilágosítását.

Azoknak, akik az Igét tanulmányozzák, ezt hit által kell megtenniük, egy olyan tanítvány alázatos lelkületével, aki hallani akarja a Biblia üzenetét. Késznek kell lenniük, hogy minden feltételezést, véleményt és következtetést alávessenek az értelem és maga az Ige megítélésének. Ilyen hozzáállással a Biblia tanulmányozója közvetlenül megközelítheti az Igét, és figyelmes tanulmányozással megismerheti az üdvösség lényeges elemeit, minden emberi magyarázat nélkül, bármennyire hasznosnak is tűnik. Egy ilyen ember számára a Biblia üzenete értelmet kap.

A szentíráskutatást mindig kísérje a felfedezés meg Isten akarata és Szava meghallgatásának az őszinte vágya, nem pedig az, hogy támogatást vagy bizonyítékot keressünk az előre megalkotott elképzeléseinkhez.

2. Az igetanulmányozás módszerei

Válasszunk a Biblia tanulmányozásához olyan bibliafordítást, amely hű az eredeti, írott nyelv jelentéséhez. Sose ne olyan bibliafordításokat válasszunk a tanulmányozáshoz, amelyek mögött egy adott vallási közösség vagy egy szűk látókörű csoport áll, hanem részesítsük előnyben a tudósok szélesebb csoportja és az ismert kiadók által közétett bibliafordításokat.

Ügyeljünk arra, hogy a legfontosabb bibliai igazságokat sohasem egyetlen bibliafordításra építsük. Képzett bibliai tudósok használni fogják a görög és a héber szövegeket, amelyek lehetővé teszik a számukra, hogy megvizsgálják a különböző, ősi bibliai kéziratokat. Véletlenszerű, céltalan tanulmányozás helyett válasszuk inkább a konkrét tanulmányozási tervet. Az alábbi tanulmányozási terveket ajánljuk:

1. Az üzenet elemzése egy adott bibliai könyvben.
2. A versről versre történő tanulmányozás.
3. Egy bibliai megoldás megvizsgálása egy adott életproblémát illetően, egy konkrét probléma bibliai megoldásának megkeresése, vagy egy adott kérdésre vonatkozó bibliai válasz felkutatása.
4. Téma szerinti tanulmányozás (pl. vallás, szeretet, Krisztus második eljövetele és egyéb).
5. Az egyes szavak elemző tanulmányozása.
6. Életrajzok tanulmányozása.

Próbáljuk megérteni a tanulmányozott igehely egyszerű, legnyilvánvalóbb jelentését.

Próbáljuk meg feltérképezni a Szentírás egyes szövegeiben, szövegrészeiben és könyveiben szereplő főbb témákat. Az egész Biblia két alapvető rokon-téma köré csoportosul:

- Jézus Krisztus személye és műve
- a nagy küzdelem perspektívája: (Isten Igéjének tekintélye; az ember bűnbeesése; Krisztus első és második eljövetele;

Isten lemondása és törvényének eltörlése, valamint az univerzum isteni tervének helyreállítása).

Ezeket a témákat kell kiszűrni a Szentírásból és nem más témákat ráerőltetni.

Meg kell értenünk, hogy a Biblia saját magát magyarázza, és hogy a szavakat, verseket és szövegrészeket a legjobban úgy érthetjük meg, ha a Szentírás egyes helyeit más helyekkel összehasonlítva tanulmányozzuk.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/metode-proucavanja-biblije/>

2. AZ ISTENNEK VALÓ TELJES ODASZENTELŐDÉS ÉS ÁTADÁS

A Keresztény Adventista Egyház történelme tele van olyan egyénekkkel és intézményekkel, amelyek hajdanában, és ma is a hit élő tanúi. Mivel őszintén átadták magukat Istennek, és értékelik mérhetetlen szeretetét, mindnyájuknak ugyanaz a céljuk: továbbítani az Örömuzenetet az embereknek. Erre egy kulcsfontosságú bibliavers ihlette őket. Ez az igehely lelkesíti az adventistákat. Ezt az Úr által adott evangéliumi utasításnak nevezzük, és a Máté 28,19-20. terjedő szövegekben találjuk feljegyezve: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek...”

A mi Urunk utasítása nagyon egyszerű, szép és kötelező. Minden követőnek, minden hívőnek, pásztornak vagy adminisztrátornak szól: - Menj - Tégy tanítvánná - Keresztelj - Taníts. Ez az egyház működésének vezérelve, és minden értékelés és siker mértékegysége. A felelősségüktől függetlenül, ez mindenkire vonatkozik, akár egyszerű hívő, akár tisztségviselő. Ez kiterjed az egyházi élet minden szintjére, a helyi gyülekezetektől a Generál Konferenciáig, és vonatkozik mind az iskolákra és a főiskolákra, valamint a kiadókra, az egészségügyi intézményekre meg az egészséges élelmiszert gyártó üzemekre. Mind a keresztségi ígéret, mind a missziós nyilatkozat, sőt még az egyházcé-

lok, irányelvek, statútumok és rendeletek is mind magukba foglalják az utasítást, amelyet így fogalmaztak meg: „az üdvösségről való bizonyágtevés”, „az örömmüzenet hirdetésének támogatása”, „a soka-ság táplálása az élet kenyerével” és „az Ő közeli visszatérésének előremozdítása”. Ez a négyszeres utasítás: Menjetek – Tegyetek tanítványokká – Kereszteljetek – Tanítsatok, visszhangzik mindenütt, ahol az adventisták dolgoznak vagy összejönnek.

Eljött az ideje annak, hogy az egyház feltegye és megválaszolja azt a nehéz kérdést, hogy miként viszonyul a nagy evangéliumi utasítás vezérelvéhez. Hogyan valósítható ez meg a hívők, a lelkipásztorok és a helyi gyülekezetek életében? Hogyan tudják lemérni az evangéliumi utasítás megvalósításában történt haladásukat? Hogyan fejleszthetik az evangéliumi utasításon alapuló felelősséget az egyházi egyetemek, főiskolák és akadémiák, az egészséges élelmiszert gyártó üzemek, a modern egészségügyi intézmények, a klinikák, a kiadók és a média-központok?

Nyílt és analitikus megközelítésre van szükségünk, hogy meghatározhassuk, hol tart az egyház az Úr utasításának megvalósítását illetően. Nem elég világi mércéket alkalmazni; még kevésbé jó előnyben részesíteni őket. Mindenekelőtt az Isten iránti teljes elkötelezettség magában foglalja a keresztény elvek teljes elfogadását, ahogy a Szentírásban találjuk őket, és ahogy a Prófétaság Lelke alátámasztja őket. A helyi gyülekezetek, egyházi intézmények, egyes egyházi tisztviselők és hívők könnyen meglegedhetnek az elért célokkal, az összegyűjtött pénzekkel, a befejezett épületekkel, a kiegyensúlyozott számításokkal, az elért vagy megújított akkreditációkkal, pedig az evangéliumi utasítást el sem végezték. Az egyház első és állandó prioritása legyen az Úr utasítása: Menjetek, toborozzatok tanítványokat, kereszteljetek, tanítsatok.

S habár az evangéliumi utasítás nem változik, az elvégzése különféleképpen történik. A lelkipásztor más környezetben dolgozik mint egy intézmény tanára, orvosa vagy adminisztrátora. Függetlenül attól, hogy személyes vagy intézményi szerepről van szó, mindenki köteles végrehajtani Isten parancsát: Menjetek, szerezzetek tanítványokat, kereszteljetek, tanítsatok.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/potpuno-posvecenje-i-predaja-bogu/>

3. ISTENTISZTELETI FORMÁK

A Keresztény Adventista Egyház a nem keresztény országokban gyakran találkozik különféle kultúrákkal. Ezért az istentisztelet megtartásának a helyes módja egy nagyon fontos témává vált. Ilyen körülmények között fontos eldönteni, hogy mi elfogadható és mi nem, egy adventista istentiszteleten. Az emberek meghívása, hogy imádják az egyedüli igaz Istent – az egyház üzenetében és küldetésében fontos helyen áll. Valójában, az adventista eszkatológiában az igaz és hamis istentisztelet a jó és a rossz közötti végső küzdelem központi témája. Nagyon óvatosnak és figyelmesnek kell lennünk, miközben megkeresünk az adventista imádat kontextusba helyezésének módját. Ebben a munkában folyamatosan informálódunk kell az adventista istentiszteleti módok következő aspektusait illetően:

1. Isten áll a szolgálat középpontjában, annak legfőbb tárgykeréként. Amikor Istenhez jövünk, kapcsolatba kerülünk az élet forrásával, a Teremtőnkkel, azzal a Krisztussal, aki megváltott minket kegyelemből, a szeretett Fiának áldozata által. Egyetlen emberi lény se bitorolhatja Istennek ezt a jogát.

2. Isten népe Krisztus testeként jön elébe, tiszteletteljesen és alázasan, az imádat, a bűnvallomás, az ima, a hálaadás és az éneklés által hódolva neki. A hívők eljönnek, hogy meghallgassák az Igét, hogy együtt legyenek, hogy megüljék az Úrvacsorát, hogy egymásnak szolgáljanak. Hitünk megköveteli a teljes szívvel való részvételt az istentiszteleten, amelyben Isten Igéje a központi helyen áll, az imádság tüzes, a zene érzéki, és a hitben való közösség kézzelfogható. Ezekre az istentiszteleti elemekre a világ minden adventista istentiszteletén szükség van. Ne kísérletezzünk ezekkel a dolgokkal az istentiszteleti formát illetően.

3. Mi összetett emberi lények vagyunk, akiknél az értelem és az érzelem fontos szerepet játszik. Az igaz istentiszteletet a test, az elme, a lélek és az érzelmek révén jut kifejezésre. Az adventista egyház kéri,

legyenek ezek a dolgok kiegyensúlyozottak bennünk az istentiszteleten. Jegyezzük meg, hogy mindenféle próbálkozást, amely az embert tenné az istentisztelet középpontjába, el kell vetni. A test bevonásának mértéke az istentiszteletbe, kultúránként eltérő. De mindennek összhangban kell lennie a fegyelemmel és az önuralommal, szem előtt tartva, hogy az istenszolgálat központi aspektusa az igehirdetés.

4. Az adventista istentiszteletet az Isten Szava nagy kinyilatkoztatásának a gazdagságával kell vonzóvá tenni; valamint a Krisztusban élő hívők közössége örömteljes egységével; meg az Isten végtelen szeretetének nagy témájával, amely a teremtésből, a megváltás tervéből, a Krisztus életéből, munkájából, mennyei főpapi szolgálatából és közeli dicsősége eljöveteleiből válik láthatóvá.

5. A zenének Istent kell dicsőítenie az istentiszteleten és nem az érzelmeket stimulálnia, amelyek aztán elnyomják Isten Szavának a hangját. A szentség és tisztelet lelkületében fejezzék ki az Úr iránt érzett legmélyebb hálájukat és legnagyobb örömeiket. Az adventista istentiszteleteknek Isten teremtői i megmentői hatalmát kell dicsőíteniük.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/angazovanje-u-svetskoj-misiji/>

4. AZ ADVENTISTA ZENEFILOZÓFIA

Isten már a teremtésbe beleszötte a zenét. Miután mindent megteremtett „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38,7). A Jelenések könyve a Mennyet az állandó dicsőítés helyeként mutatja be, olyan énekekkel, amelyek Istent és Isten Bárányát magasztalják.

Hisszük, hogy az evangélium minden életszintre hatással van. Mivel a zene nagymértékben gyakorolhat hatást a jóra vagy a rosszra, úgy véljük, hogy nem kezelhetjük közömbösen ezt a témát. Miközben megértjük, hogy a zenei ízlés személyenként változó, azt is hisszük, hogy a Szentírás és Ellen G. White által javasolt elvek segítenek nekünk a választásnál.

A zene kiválasztását a következő elvekkel kell a keresztényeknek szabályozniuk:

1. Minden olyan zene, amelyet egy keresztény hallgat, előad, vagy összeállít, akár „szent”, akár „világi”: az Istent dicsőítse.

2. Minden olyan zene, amelyet egy keresztény hallgat, előad, vagy összeállít, akár „szent”, akár „világi”: legyen nemes és felemelő.

E két alaptól, tehát hogy istendicsőítő és a legnemesebb, a legfelelőbb zene legyen, függ a keresztényi zeneválogatás többi elve.

3. A zenére a minőség, a kiegyensúlyozottság, az alkalmasság és a hitelesség legyen jellemző. A zenének táplálnia kell a társadalmi, a pszichikai és a közösségi érzéseinket, valamint a szellemi növekedésünket.

4. Egyaránt pozitív módon kell, hogy befolyásolja mind az elmét, mind a testet. A zene az embert teljesen áthatja.

5. A zene feladata, hogy előmozdítsa a kreativitást, amely minőségi dallamokból származik. Amennyiben harmonikus, akkor a harmóniát érdekes, művészi módon alkalmazza, és ritmust használ, hogy azt kiegészítse.

6. Az énekben olyan szavakat kell használni, amelyek pozitívan ösztönzik az intellektuális képességeinket, valamint az érzelmeinket és az akaraterőt. A jó szavak kreatívak, tartalomban gazdagok és szépen megfogalmazottak. A pozitív dolgokra koncentrálnak, és tükrözik az erkölcsi értékeket. Az énekben használt szavak oktatnak és felelnek, és összhangban vannak a bibliai teológiával.

7. A zenének és a lírai elemeknek harmonikusan együttműködve kell hatással lenniük a bibliai értékek szerinti gondolkodásra és viselkedésre.

8. Az igazi zene fenntartja a lelki, a szellemi és az érzelmi elemek ésszerű egyensúlyát.

9. A keresztényeknek fel kell ismerniük és el kell ismerniük a különböző kultúráknak az Isten dicsőítéséhez való hozzájárulását. A zenei formák és a hangszerek a világ adventista családjában különfélék. Egyik kultúra zenéje más kultúrában furcsa hangzású lehet.

Az adventista keresztényi zenealkotás azt jelenti, kiválasztani a legjobbat, és mindenekfelett a dicsőítéssel az embereket a Teremtőhöz, az Úrhoz vezetni. Emelkedjünk fel az alternatív zenei elképzelés kihí-

vásárhoz, és a holisztikus prófétai üzenetünk részeként teremtsük meg egyedi adventista hozzájárulásunkat, bizonyosságot téve a világ előtt arról a népről, amely várja Krisztus közeli visszatérését.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/adventisticka-filozofija-muzike/>

5. A CSALÁD JELENTŐSÉGE

A családi kapcsolat a legszorosabb, a leggyengédebb és a legszen-
tebb emberi kapcsolat a földön. Isten azért hozta létre a családot, hogy
elsőként biztosítsa a meleg és gondoskodó viszonyulást, amely után
minden emberi szív vágyik.

A családi körben megfelelnek az egymáshoz tartozás, a szeretet és
a meghittség mély és tartós igényének. Isten megáldja a családokat és
azt akarja, hogy annak tagjai támogassák egymást a teljes érettség és
teljesség elérésében. Egy keresztény családban minden tag értékét és
méltóságát a tisztelet, az egyenlőség, a nyitottság és a szeretet légkö-
rében valósítják meg és ápolják. Ebben a meghitt körben alakul ki az
egyén legkorábbi és legtartósabb kapcsolatfelfogása, és megy végbe az
erkölcsi értékek egyik nemzedékről a másikra történő átadása.

Isten a családi kapcsolatok által szeretné önmagát és az Ő útjait
bemutatni. A házasság szerves összetevői mellett, mint amilyen a köl-
csönös szeretet, a tisztelet, az intimitás és az élethosszig tartó elkötele-
zettség, a házasság tükrözi a Krisztus és az egyház közötti kapcsolatot,
amely a szeretetre, a szentségre, a meghittségre és a tartósságra épül.
A szülők általi nevelés és oktatás valamint az utódok iránt tanúsított
és általuk viszonzott szeretet azt tükrözi, amit a hívők Isten gyermeke-
iként átélnek. Isten kegyelméből a család Isten hatékony eszköze lehet
a családtagok Krisztushoz való elvezetésében.

A bűn megrontotta Isten ideális elképzelését a házassággal és a csa-
láddal kapcsolatban. Ezen kívül az egyre összetettebb társadalom és a
nagy stressz is megterheli a kapcsolatokat és válságot idéz elő. Követ-
kezménye a tönkrement életek és kapcsolatok, tele bizalmatlansággal,
összetűzéssel, ellenségeskedéssel és elidegenedéssel. Sok családtag, a
szülőket és a nagyszülőket is beleértve, de különösen a nők és a gyer-

mekek, családon belüli erőszaknak vannak kitéve. Az egyre szaporodó házassági elválások azt jelzik, hogy házasságon belül sok a vizsaly és a boldogtalanság.

A családoknak szükségük van a belső kapcsolatok újjáépítésére és átalakítására. Ez hozzájárul majd a destruktív viselkedés és a sok otthonban mindennaposá vált cselekedetek megváltoztatásához. Az evangélium erejének köszönhetően a családtagok beismerhetik, hogy hibáztak, elfogadhatják egymás hiányosságait és az életükben meg a kapcsolataikban átélhetik Krisztus üdvös gyógyítását. Bár egyes családi kapcsolatok nem érték el az ideálist, és nem tudtak teljesen megszabadulni a káros tapasztalatoktól, ahol azonban Krisztus szeretete uralkodik, az Ő Lelke majd előremozdítja az egységet, az összhangot és az ilyen otthonokat az egész életen át tartó öröm és erő csatornájává teszi az egyházban és a társadalomban.

Forrás: <http://www.adventisti.net/znac>

6. A PRÓFÉTASÁG LELKÉBE VETETT BIZALOMRÓL SZÓLÓ NYILATKOZAT

A Jelenések 12-ben János apostol felismeri a maradék egyházat, mint „az Isten parancsolatainak megőrzőit és „akiknél vala a Jézus Krisztus biznyságtétele” (17. vers). Hisszük, hogy János apostol ebben a rövid profetikus leírásban az adventista egyházzól írt, amely nem csak „az Isten parancsolatainak megőrzője” hanem a „Jézus Krisztus biznyságtétele is nála van, s ez „a prófétaság lelke” (Jel 19,10).

Ellen G. White életében és munkásságában (1827-1915) Istennek azt az ígérétét látjuk teljesedni, miszerint a maradék egyházat a „prófétaság lelkével” fogja megajándékozni. S habár Ellen G. White nem vállalta magára a „próféta” titulust, meg vagyunk győződve arról, hogy proféta szerepe volt, sőt még ennél is nagyobb szerepet játszott. Így vélekedett: „Az én feladatom magában foglalja a proféta munkáját, de ezzel nem ér véget” (ISM, 36). „Ha mások engem így neveznek, nem ellenkezem” (ISM, 34). „A munkám átfogóbb, mint amit a név sugall. Önmagam hírnöknek tartom, akire Isten az Ő népéhez szóló üzenetét bízta.” (ISM, 36)

Ellen G. White legfontosabb feladata az volt, hogy felhívja a figyelmet a Bibliára. Ezt írta: „Kevés figyelmet szentelnek a Bibliának, ezért

az Úr adott egy kisebb világosságot, hogy férfiakat és nőket a nagyobb világosságához vezesse” (Review and Herald, 1903. január 20.). Meg volt győződve arról, hogy írásai, bár „kisebb világosság”, mégis világosság, és hogy e világosság forrása Isten.

Adventista hívőkként hisszük, hogy az „Igéje által Isten az emberekre bízta azt az ismeretet, amely szükséges az üdvösséghez. A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. A Szentírás a jellem mércéje, a tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve.” (GC, vii1) A Biblia kánonját mi lezártuk tekintjük. Ám hisszük, ahogy Ellen G. White kortársai is hitték, hogy írásai az isteni tekintélyt képviselik mind az istenfélő életben, mind a tanításban. Ezért javasoljuk:

1. hogy egyházként imádkozzunk a Szentlélek erejéért, hogy teljesebb mértékben bevihessük életünkbe az Ellen G. White írásaiban szereplő ihletett elveket.

2. hogy tegyünk több erőfeszítést az írásainak közzétételére és terjesztésére a világban.

Forrás: <http://www.adventisti.net/izjava-o-poverenju-u-duh-prorostva/>

7. A LELKI MEGÚJULÁS HATÁSA A TÁRSADALMI VÁLTOZÁSOKRA

A bűn és a bűnös emberek általános jelenléte a világon, amelyhez még hozzájárultak az oktatásban, az iparban, a termelésben, a gazdaságban beállt, hirtelen változások, további nagy változásokat okoznak a bolygónkon. Az egyedek és a családok gyakran érzik, hogy a rendszer és a körülmények tehetetlen áldozataik, mivelhogy semmit sem tehetnek ellenük.

Az adventista egyház, feladata részének tartja, hogy folytassa Krisztus szolgálatát a szenvedő világban. Jézus Krisztus vigasztalt, erőt adott, felmentett, megbékéltetett. Más keresztényekkel karöltve mi is gyógyító és stabilizáló erő vagyunk a nagy változások idejében. Amikor zűrzavar van körülöttünk, az egyház garantálja, hogy van Valaki, aki mindennek felette áll, aki nem változik, akinek a tervei végül megvalósulnak. Az egyház órállóként áll a világban, és erősíti, bátorítja az egyedeket meg a családokat, hogy elemezzék a körülményeket, ame-

lyek között élnek, támogassák azt, ami jó és gyűrjék le, változtassák meg mindazt, ami káros.

Az első keresztényekről így vélekedtek: „ezek az országháborítók itt is megjelentek” (ApCsel 17,6). Krisztus evangéliuma a változás esz- köze. Az evangélium megérti az ember törekenységét, ugyanakkor tá- mogat bennünket abban, hogy megteremtsük a tökéletes kapcsolatot Istennel és az embertársainkkal, ami Isten eredeti célja volt a terem- téskor. Hisszük, hogy a Szentlélek ereje által új emberekké válhatunk (Eféz 4,22-24), hogy a sötétségből kijutunk a világosságra (1Pét 2,9), és hogy már ma megtapasztalhatjuk az eljövendő világ átformáló ere- jét (Zsid 6,5). Ez a lelki megújulás áthatja a társadalmat, ahogy a só ízt ad az ételnek, és ahogy a világosság eloszlatja a sötétséget. A lelkileg megújult emberek jelenléte a társadalomban elvégezheti a munkát, amelyet a politikai és a társadalmi kezdeményezések önmagukban nem tudnak megvalósítani. A Krisztus átformáló erejét megtapasztalt hívők, a társadalom stabilizáló tartóoszlopai, vigyáznak az életfontos- ságú értékekre. Az erkölcsi hanyatlás ellenére ők a változás eszköze- iként hatnak a társadalomra. A társadalomban való aktív jelenlétük reményt ad, amikor egyedek és családok nemesebbé válnak az életük- be beolvadt keresztény elvek révén, úgy hogy az életükkel és a kapcso- lataikkal másokat erősítsenek.

Forrás: <http://www.adventisti.net/uticaj-duhovne-obnove-na-promene-u-drustvu/>

8. A HONTALANOK ÉS A SZEGÉNYEK

A bűn uralta világban szaporodnak a kapzsiság, a háború és a tu- datlanság keserű következményei. Már a fejlett országokban is meg- nőtt a szegények és a hontalanok száma. Naponta több mint tízezer ember hal éhen. Két milliárdan alultápláltak, és évente ezren veszítik el a látásukat a hiányos táplálkozás következtében. A világ népességé- nek kétharmada az éhség, a betegség és a halál láncolatában van.

Vannak, akik önmaguk felelősek a helyzetükért, ám a legtöbb egyed és család a politikai, a gazdasági, a kulturális és a társadalmi események miatt jutott nyomorba, amelyekre általában nem lehettek hatással.

A szociológusok véleménye szerint a szegénység körülményei kö- zött számos gonosztett talál termékeny talajra. A reménytelenség, az elidegenedés, az irigység és az elkeseredés érzése gyakran aszociális

magatartást és viselkedést okoz. Az államnak bírákat, ügyészeket és börtönöket kell pénzelnie, ahol az emberek által elkövetett bűncselekményeket kezelik. A szegénység és az elesettség önmagában nem oka és nem indoka a bűncselekménynek. De amikor az emberek irgalomért való kiáltása süket fülekre talál, akkor könnyen bekövetkezhet a csüggedés, az elkeseredés.

A keresztény irgalom iránti kérelmek nem indokolatlanok. Nem valamilyen jogi vagy társadalmi szerződéselméleten alapulnak, hanem a Biblia világos tanításán: „Megjelentette néked, oh, ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jáj a te Istennel.” (Mikeás 6,8)

Az adventisták különösen szeretik Ésaías könyvének 58. fejezetét. Hisszük, ahogy ebből a fejezetből meg is értettük, hogy azoknak kell lennünk, akiket „a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá” (12. vers – újfordítású Biblia).

A felhívás hozzánk is szól: nyisd meg „a gonoszságnak bilincseit”, „törd meg az éhezőnek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házadba; ha mezítelen látsz, öltöztess föl” (6-7 versek). A „rések betöltői”-ként gondoskodnunk kell a szegényekről. Ha irgalmas tettekkel és szeretettel gyakoroljuk Isten Törvényének elveit, akkor Isten jellemét mutatjuk meg a világnak.

A krisztusi szolgálatot Krisztus cselekedeteit gyakorolva tudjuk végezni; nem csak az evangéliumot kell hirdetnünk a szegényeknek, hanem kötelesek vagyunk gyógyítani a betegeket, táplálni az éhezőket, felemelni a megvetetteket (lásd; Lukács 4,18-19; Máté 14,14). És a Máté 14,16 megvilágosítja, hogy „nem szükséges elmenniük...”. Krisztus követői számára elegendő a krisztusi példamutatás.

Amit Jézus mondott Júdásnak a szegényekről való álgondoskodás miatt: „a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek” (Máté 26,11), arra emlékeztet minket, hogy az embereknek mindennekfelett az „élet kenyérére” van szükségük. Ezért mi is felismertük a testi és a lelki dolgok elválaszthatatlanságát. Az egyház és a társadalom tervének támogatásával, a szenvedés enyhítésére, az egyéni és egyesített irgalmas cselekedetekkel együtt, éppen ezt a lelki erőfeszítést növeljük.

Forrás: <http://www.adventisti.net/beskucnici-i-siromasi/>

9. A TEREMTETT DOLGOKRÓL VALÓ GONDOSKODÁS – NYILATKOZAT A KÖRNYEZETRŐL

A világ, amelyben élünk, a Teremtő Isten szeretetének az ajándéka, aki „teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14,7; 11,17-18). Belehelyezte az embert minden teremtett dolog középpontjába, és szándékosan összekapcsolta őket magával, másokkal és az őket körülvevő világgal. Adventista hívókként úgy véljük, hogy a környezetünk megőrzése és gondozása szorosan kapcsolódik az Isten iránti szolgálathoz.

Isten elkülönítette a hetedik napot a világ megalkotásának és megalapításának emlékére és emlékeztetőjeként. Megnyugodva ezen a napon az adventisták külön jelentőséget adnak a Teremtővel és a teremtett dolgokkal való kapcsolatuknak. A szombatünneplés aláhúzza a teljes környezetbe való integrálódásunk fontosságát.

Az ember döntése, hogy nem engedelmeskedik Istennek, megzavarta a teremtés eredeti rendjét, és az Isten szándékaihoz képest diszharmóniát eredményezett. Ezért van az, hogy a levegő és a víz szennyezett, az erdő és a vad megtizedelt, a természeti erőforrások pedig elfogytak. Mivel úgy véljük, hogy az embert is Isten teremtette, a környezetünk iránti gondoskodásunk a személyes egészségünkre és életmódunkra is kiterjed. Az egészséges életmódot képviseljük, és ezért elutasítjuk az olyan anyagok használatát, mint a dohány, az alkohol és egyéb drogféle, amelyek károsítják a testet és elhasználják a földi erőforrásokat; ezért egyszerű vegetáriánus kosztot ajánlunk.

Az adventisták igyekeznek valódi együttműködési kapcsolatot kialakítani minden emberrel, mivel tudatában vannak a közös eredetünknek és annak a ténynek, hogy az emberi méltóságunk a Teremtő ajándéka. Mivel az ember elesettsége meg a környezetpusztítás összefügg, elköteleztük magunkat az ember életminőségének javítására. Célunk olyan források fejlesztése, amelyek segítenek az emberi szükségletek kielégítésében.

A valódi előrelépés a természetes környezetünk ápolásában a személyes és a közös erőfeszítéseinktől függ. Elfogadjuk azt a kihívást, hogy dolgozzunk az Isten teljes tervének helyreállításán. Az Istenbe vetett hittől serkentve a gyógyításnak szenteljük magunkat, amelyek

- személyes és környezeti szinten is - a rendbe hozott, az Istennek és az embereknek szentelt élet lesz az eredménye.

Ezzel a döntéssel megerősítjük, hogy mi vagyunk az Isten által teremtetett dolgok felügyelői, és úgy véljük, hogy a teljes megújulás csak akkor fog befejeződni, amikor Isten „mindent újjá” tesz.

Forrás: <http://www.adventisti.net/briga-o-svemu-sto-je-stvoreno-izjava-o-okolini/>

10. A HALDOKLÓKRÓL VALÓ GONDOSKODÁS NYILATKOZATA

Mivel az emberről teljességgel gondoskodni akarnak, az adventisták érdeklődnek a haldoklók testi, szellemi és lelki gondozása iránt. Emiatt a következő bibliai alapelveket kínálják:

1. A halálán levő személynek, aki még képes megérteni a dolgokat, joga van arra, hogy megtudja a valódi egészségi állapotára, a kezelési lehetőségekre és azok esetleges kimenetelére vonatkozó igazságot. Nem kell takargatni az igazságot, hanem keresztényi szeretettel és a beteg személyes és kulturális körülményeire való tekintettel kell elmondani neki.

2. Isten az embereknek választási szabadságot adott, és elvárja tőlük, hogy felelősségteljesen használják ezt a szabadságot. Az adventisták úgy vélik, hogy ez a szabadság az orvosi ellátással kapcsolatos döntésekre is vonatkozik. Miután isteni útmutatást és orvosi tanácsot kért, és figyelembe vette mindazokat, akiket a döntése érint, az adott személy, aki önállóan képes dönteni, eldönti, hogy elfogadja-e vagy elutasítja az élete meghosszabbítása érdekében felajánlott orvosi beavatkozásokat. Az embereket nem szabad kényszeríteni arra, hogy orvosi kezelésben részesüljenek, hogy ha azt személyesen elfogadhatatlannak tartják.

3. Isten terve az emberre vonatkozólag az, hogy a családban és a vallási közösségben kapjanak ápolást. Az emberi életre vonatkozó döntéseket az egészséges családi kapcsolatok keretein belül lehet legeredményesebben meghozni, az orvosi tanács megfontolása után. Ha egy haldokló nincs megkérdézhető állapotban, hogy ő maga dönthetné el, melyik orvosi beavatkozás lenne a megfelelőbb a számára, az ilyen döntést a halálán levő személy által előzőleg kiválasztott

személynek kell meghoznia. Ha nincs kiválasztott személy, akkor a haldoklóhoz közel álló személynek kell döntenie. Bizonyos esetek kivételével, a haldokló személy gyógyítására vonatkozó döntéseket az egészségügyi vagy a jogi szakértők engedjék át a haldoklóhoz legközelebb álló személyeknek. A törvényes előírásokat betartva, a vágyakat és a döntéseket a legjobb írásba foglalni.

4. A keresztényi szeretet gyakorlatias és felelősségteljes. Nem tagadja a hitet, és nem követeli meg az olyan orvosi beavatkozások felajánlását vagy elfogadását, amelyek terhei nagyobbak, mint a lehetséges előnyei. Például, amikor az egészségügyi ellátás csak testi funkciókat tart fenn, anélkül, hogy remény lenne a páciens újbóli feleszmélésére, az eljárásnak nincs értelme, ezért nyugodt lelkiismerettel megszüntethető. Hasonlóképpen, az élet meghosszabbítása céljából nyújtott orvosi kezelést is el lehet hagyni vagy leállítani, ha azzal csupán a beteg szenvedését és a haldoklását hosszabbítjuk. Minden eljárást a jogi hatáskörrel összhangban kell elvégezni.

5. Bár a keresztény szeretet vezethet olyan orvosi beavatkozások megtagadásához vagy visszavonásához, amelyek csupán növelik a szenvedést vagy meghosszabbítják a haldoklás idejét, az adventisták nem gyakorolják az „irgalmas halálba segítséget” (passzív eutanázia), és nem nyújtanak segítséget a beteg öngyilkosságához. Az adventisták ellenzik az aktív eutanáziát, a szenvedő vagy haldokló életének szándékos megszakítását.

6. A keresztényi együttérzés megköveteli a szenvedések enyhítését. A haldoklóról való gondoskodás közben, keresztényi kötelességünk a fájdalom és a szenvedés enyhítése a lehető legnagyobb mértékben, de aktív eutanázia nélkül. Amikor világossá válik, hogy az orvosi beavatkozás nem gyógyítja meg a beteget, a gondoskodás elsődleges célja a szenvedés enyhítése.

7. Az igazságosság bibliai elve megköveteli, hogy különös figyelmet szenteljünk a védtelenek és másoktól függők szükségleteinek. A sebezhetőségük miatt különös erőfeszítéseket kell tenni a haldokló emberek kezelésére, méltóságuk megőrzésére, diszkrimináció nélkül. A haldokló gondozásának a lelki és az orvosi szükségleteken meg a haldokló általa kifejezett döntéseken kell alapulnia, nem pedig a társadalmi értékének a megítélésén.

Miközben ezeknek az elveknek az alkalmazására törekednek, az adventisták reményt és bátorságot merítenek abból a tényből, hogy Isten válaszol a gyermekeinek imájára, és csodát is tehet a javukra. Jézus példáját követve azért imádkoznak, hogy mindenben Isten akaratát követhessék.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/izjava-o-brizi-za-umiruce/>

11. A CSALÁDON BELÜLI ERŐSZAK

A családon belüli erőszak alatt a másik személyre irányuló támadást értjük, amely lehet: verbális, testi, érzelmi, szexuális, valamint aktív vagy passzív gondatlanság, amelyet egy vagy több személy ellen elkövetnek a családban, akár házastárs, akár rokon ellen, akár együtt élnek, akár külön, vagy esetleg elváltak. A jelenlegi nemzetközi kutatások azt mutatják, hogy a családon belüli erőszak globális probléma.

Meggyőződésünk, hogy az egyház köteles:

1. gondoskodni azokról és válaszolni azok szükségleteikre, akik családon belüli bántalmazással szembesülnek.

- meghallgatni és elfogadni azokat, akik szenvednek a visszaélésektől, bemutatva nekik, hogy szeretik és értékelik őket.

- rámutatni az igazságtalan visszaélésekre és nyíltan védelmezni az áldozatokat a hitközösségben és a társadalomban.

- gondoskodni, és támogatni az erőszaknak és a visszaéléseknek kitett családokat igyekezve, mind az áldozatoknak, mind az elkövetőknek, adventista vagy más, közösségbeli szakértők tanácsolását biztosítani.

- ösztönözni a kiképzést és az elismert adventista szakmai szakszolgáltatások alapítását, mind az egyház hívei, mind a környező társadalmi közösségek számára.

- felajánlani a békéltetés szolgáltatását, ha az elkövető megbánása megengedi a megbocsátás és a kapcsolatmegújítás gondolatát. A bűnbánat mindig magában foglalja, hogy az elkövető teljes felelősséget vállaljon a gonoszságért; hogy azt jóvátegye, minden lehetséges

módon és megváltoztassa a viselkedését, hogy a további visszaélések megszűnjenek.

- az evangélium fényét a férj és a feleség, a szülő és a gyermek és más bizalmi kapcsolatok természetére irányítani, közben lehetővé tenni az egyének és a családok együttes növekedését az isteni eszményképpel összhangban.

- óvakodni a családokban és az egyházban levő áldozatok és bántalmazók elkerülésétől; de a bántalmazókat továbbra is felelősségre kell vonni az elkövetett tetteikért.

2. erősíteni a családi életet

- az irgalommal teljes családi életéről való tanulmányozás által, amely magába foglalja a kölcsönösséget, az egyenlőséget és a tiszteletet, amely elengedhetetlen a keresztényi kapcsolatokban.

- a családon belüli erőszakhoz hozzájáruló elemek jobb megértésével.

- olyan lehetőségek kifejlesztésével, amelyek megakadályozzák a bántalmazást és az erőszakot, valamint annak megismétlődéseit a családban és a következő nemzedékekben.

- az örökölt vallási és kulturális hiedelmek kiigazításával, amelyek igazolják vagy eltitkolják a családon belüli erőszakot. Például, bár Isten elvárja a szülőktől, hogy fegyelmezést alkalmazzanak a gyermekeik javára, ez a felelősség nem hatalmazza fel őket arra, hogy kegyetlenül megbüntessék őket.

3. felvállalni az erkölcsi felelősséget, hogy éberek legyünk és reagáljunk az egyházon és a társadalmi közösségeken belüli családokban történő bántalmazásokra, és az ilyen erőszakos viselkedést az adventista elvek megsértésének nevezzük. Nem szabad elsiklani felette, hanem komolyan kell venni minden utalást, vagy jelentést a rossz bánásmódról. Azok a hívők, akik közömbösek maradnak és nem reagálnak, azok valójában elfogadják, engedik folytatódni, sőt, támogatják a családon belüli erőszakot.

Ha a világosság gyermekeiként akarunk élni, szét kell oszlatnunk a sötétséget, amelyben a köztünk levő családi erőszak található. Vigyáznunk kell egymásra, még akkor is, ha könnyebb félreállni.

Ez a szöveg egy átfogóbb dokumentum részét képezi a Keresztény Adventista Egyház Délkelet Európai Uniójának a honlapján: www.adventisti.net

Forrás: <http://www.adventisti.net/nasilje-u-porodici/>

12. ADVENTISTA NYILATKOZAT A SZERENCSEJÁTÉKOKRÓL

A szerencsejátékok egyre több emberre vannak egyre nagyobb hatással. Annak az ötlete, hogy mások rovására pénzt keressünk, egy modern átok. A társadalom szörnyű árat fizet a szervezett bűnözésért, az áldozatokért és a családok széthullásáért, amely aláassa az életminőséget. Az adventisták következetesen ellenzik a szerencsejátékokat, és hiszik, hogy azok összeegyeztethetetlenek a keresztyényi elvekkel. Ez nem alkalmas szórakozási forma, vagy jogszerű pénzszerzési eszköz.

A szerencsejátékok a keresztyényi vagyionkezelési elvek megszegése. Isten a vagyonszerzés megfelelő formájaként a munkát jelölte ki, és nem a mások rovására történő pénzszerzést, amilyenek a szerencsejátékok. A szerencsejátékok erőteljes hatást gyakorolnak a társadalomra. Az elkövetett bűncselekmények következményei: a szerencsejátékokból származó adósságok, a rendőrségi erősítések és a bírósági költségek, valamint a kábítószerekkel és a prostitúcióval kapcsolatos bűncselekmények – mind nagy pénzügyi kiadást jelentenek. A szerencsejátékok nem pénzszerzési mód, hanem a pénzvesztés módja, amelybe gyakran éppen azok jutnak, akik azt nem engedhetik meg maguknak; a nyertes mindig csak néhány személy, a legnagyobb nyertes viszont egy-egy kaszinó tulajdonosa. Az ötlet, hogy a kaszinók a társadalom javát szolgálják, csak illúzió. Ráadásul a szerencsejáték csökkenti a keresztyény felelősségérzetét a családja, az embertársai, a segítségre szorulókat és az egyház iránt.

A szerencsejáték hamis reményeket teremt. A nyerésvágy a valódi reményt a statisztikailag megvalósíthatatlan nyerési lehetőségek hamis álmára cseréli. A keresztyényeknek nem szabad a jólétre építeniük a reményüket. Az Istentől megígért dicső jövőbe vetett remény garantált, a szerencsejátékos álmával ellentétben. A Biblia is kiemeli, hogy „nagy nyereség az istenfélelem megalégedéssel”.

A szerencsejáték függőséget okoz. A szerencsejáték szenvedélye kétségtelenül összeegyeztethetetlen a keresztény életformával. Az egyház megpróbál segíteni, és igyekszik nem elítélni a szerencsejáték-függőket. A keresztények tudatában vannak annak, hogy felelősek az életmódjukért és mindazért, amivel rendelkeznek.

Az adventista egyházszervezet nem támogatja a tombolát és a sorsjátékot jövedelemszerzés céljából, és nem ösztönzi a hívőket arra, hogy részt vegyenek ilyen tevékenységekben, függetlenül attól, hogy milyen jó szándékúak. Egyházunk az állam által támogatott szerencsejátékokat sem hagyja jóvá. Az adventista egyház sürgeti az összes hatóságot, hogy akadályozza meg a szerencsejátékok növekvő elérhetőségét, mivel káros hatással vannak az egyénekre és a társadalomra. Az adventista egyház elveti a sorsjátékokat és a fent említett szerencsejátékokat; nem keres és nem fogad el pénzt, ami egyértelműen ilyen forrásból ered.

Forrás: <http://www.adventisti.net/adventisticka-izjava-o-kockanju-i-igrama-na-srecu/>

13. BÉKENYILATKOZAT

Napjaink egyik nagy politikai és etikai problémája a háború és a béke kérdése, amely igencsak bonyolult. Az emberek millióinak szívét és elméjét hatja át a kétségbeesés, mert egy nukleáris holokausztot várnak azon alapvető remény nélkül, hogy a halál után is lesz élet, vagyis az örök élet reménye nélkül.

Ma új helyzet állt elő, amely páratlan a történelemben. Az emberek létrehozták az önpusztító eszközöket, amelyek egyre „hatékonyabbak” és „tökéletesebbek”, bár nem mondhatjuk, hogy ez a helyes kifejezés. A második világháború óta civileket nem alkalmanként, vagy véletlenül bántalmaztak; hanem célpontokként.

A keresztények hiszik, hogy a háborúk a bűn következményei. Az ember bűnbeesése óta a konfliktus állandó jelenséggé vált az emberiség életben. „A sátán élvezi a háborút. Célja, hogy összeveszítse a népeket és azok háborút indítsanak egymás ellen.” (EGW, GC). Ez az ő eltérítő taktikája, hogy zavarja vele az evangélium hirdetését.

Valójában minden kormány azt állítja, hogy a leszerelésen és a békén dolgozik. Az ismert tények azonban mintha, egészen mást mutat-

nának. A nemzetek költségvetéseik nagy részét a nukleáris és egyéb háborús anyag felhalmozására fordítják, ami elegendő ahhoz, hogy elpusztítsa a mai civilizációt. A hírek több millió emberről, nőről és gyermekről szólnak, akik szenvednek és meghalnak a háborúkban és polgári zavargásokban, vagy nyomorban, szegénységben kell élniük. A fegyverkezési verseny, sok kidobott pénzzel és elfecsérelt anyaggal együtt, napjaink egyik legnyilvánvalóbb arcátlansága.

Ezért jó és helyes dolog, hogy a keresztények a békét hirdetik. A Keresztény Adventista Egyház minden országot arra szólít, hogy készítsenek a „fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket” (És 2,4). A Biblián alapuló Alapigazságok 7-es pontja szerint, a férfiakat és a nőket „Isten az Ő dicsőségére teremtette”, és „meghagyta nekik, hogy szeressék Istent és egymást, és gondoskodjanak a környezetükről”, nem pedig, hogy megsemmisítsék vagy bántalmazzák egymást. Maga Krisztus mondta: „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.” (Máté 5,9)

Habár egyházunk hivatalos nyilatkozata önmagában nem fog békét hozni, az igaz keresztényi egyház, Krisztus első és második eljövetele között, a békességre fog igyekezni. A második eljövételbe vett remény azonban nem élhet szociális vákuumban. Az adventista reményt be kell mutatni, és tartós gondoskodássá kell előléptetni az emberi család minden tagja számára. A keresztények mai és holnapi tettei nem fogják ugyan elhozni a béke birodalmát, mert azt Isten maga hozza el a Fiának visszatéréseivel. A gyűlölet és az összetűzések világában, az ideológiai és a katonai konfliktusok világában az adventisták béketeremtők akarnak lenni, és az igazságosságot meg a békeséget támogatják a világban Krisztus irányítása alatt, aki a megújult emberiség vezetője.

Forrás: <http://www.adventisti.net/izjava-o-miru/>

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018
Istentiszteleti használatra